

Kitab Daniel - Nomer Sewidak Wolu

Mbabar Pesen Nabi saka Yehezkiel Bab Wolu: Undhang-Undhang Minggu lan Jaman Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-02-01

Bab wolu ing kitab Ezekiel iku salah siji saka bab-bab kenabian ing Kitab Suci sing paling gampang dimangertèni. Bab iki nduwèni titik wiwitan sing cetha.

Lan kelakon ing taun kaping nem, ing sasi kaping nem, ing tanggal kaping lima sasi iku, nalika aku lungguh ana ing omahku, lan para pinituwa Yehuda padha lungguh ana ing ngarepku, tangané Gusti Allah tumiba ana ing kana marang aku. Ezekiel 8:1.

Wahyuning punika gadhah pungkasan ingkang cetha wonten ing bab sewelas.

Sasampunipun punika, roh ngangkat aku, lan lumantar wahyu déning Rohé Allah nggawa aku menyang tanah Kasdim, marang para wong buwangan. Mangkono wahyu ingkang sampun kula tingali punika minggah nilar kula. Salajengipun kula ngandika marang para wong buwangan punika sadaya prekawis ingkang sampun dipun tuduhaké déning Pangéran dhateng kula. Yehezkiel 11:24, 25.

Wahyu ing pasal wolu diwiwiti ing dina kaping lima, sasi kaping nem, taun kaping nem, mung sedina sadurunge tanggalé selaras karo “666,” lan pancèn wahyu iku ngrembug bab angger-angger Minggu, yaiku tandha saka kéwan galak, kang cacahé iku cacahé “manungsa duraka,” lan uga cacahé karajan kaping wolu kang asalé saka pitu. Wong-wong sing ngolehaké kamenangan nglawan cacah “666,” nampa meterai Allah, lan ing pasal sanga, meterai Allah lagi dipasang marang umaté Allah ing akhir jaman kang setya.

Lan aku weruh pratandha liyane ana ing swarga, gedhé lan nggumunake, yaiku pitu malaékat kang nggawa pitu pageblug pungkasan; awit ana ing jeroné kuwi bebenduné Gusti Allah katuntaské. Lan aku weruh kaya segara kaca campur geni; lan wong-wong kang wus ngalahaké kéwan iku, lan gambaré, lan tandhané, lan cacahing jenengé, padha ngadeg ana ing segara kaca iku, nyekel clempungé Gusti Allah. Lan padha ngidungaké kidhungé Musa, abdiné Gusti Allah, lan kidhungé Sang Cempé, pangandikané: Agung lan nggumunaké pakaryan-paduka, dhuh Pangéran Allah Kang Mahakuwasa; adil lan sejati dalan-paduka, Paduka Ratuning para suci. Wahyu 15:1-3.

Sakdurungé mangsaning sih-rahmat katutup (amargi pitu malaékat mawa pitu pageblug pungkasan badhé nyirnakaké bebenduning Allah ing pasal sabanjuré kitab Wahyu), umat Allah ing jaman pungkasan katandhani. Wong-wong mau sampun éntuk kamenangan ngungkuli papat prekawis. Tembung ingkang dipunjarwakaké “kamenangan” punika tegesipun nelukaké. Para setya sampun nelukaké kéwan mau, gambaré kéwan mau, tandhané kéwan mau, lan wilanganing asmané. Kamenangan punika kalebet kasunyatan bilih piyambakipun mangertos punapa ingkang dipunlambangaké déning papat pralambang

punika. Mung sapérangan alit sanget saking manungsa ingkang mangertos punapa satemenipun tegesing papat pralambang kenabian punika.

Donya biyèn mangertèni yèn kapausan iku sundel Babil ing bab pitulas, nanging kaya kang diandharaké déning Sabdaning Allah, pangerten bab sundel Tirus sing laku jina karo para ratu ing bumi iku dilalèkaké sajroning sajarahé Amérika Sarékat. Nampa kamenangan atas kéwan iku tegesé mbagi Sabda kayektèn kanthi bener nalika netepaké yèn kéwan ing wangsit Kitab Suci iku kapausan. Ing bab candhaké, naga, kéwan, lan nabi palsu nuntun donya marang Armagedon, lan umat setya kagungané Allah ing dina-dina wekasan kudu mangertèni sapa telung kakuwatan iku.

Lan malaékat kang kaping nem ngetokaké bokoré marang kali gedhé Éfrat; lan banyuné dadi asat, supaya dalan tumrap para ratu saka wetan bisa kasiyapaké. Lan aku weruh telung roh najis kaya kodhok metu saka cangkemé naga, lan saka cangkemé kéwan, lan saka cangkemé nabi palsu. Awit iku roh-rohé dhemit, kang nindakaké mujijat-mujijat, kang padha metu marani para ratu ing bumi lan ing saindenging jagad, kanggo nglumpukaké wong-wong mau marang peperangan ing dina gedhé iku, yaiku dinané Gusti Allah Kang Mahakwasa. Lah, Aku teka kaya maling. Rahayu wong kang tetep waspada, lan njaga sandhangané, supaya aja mlaku wuda, lan wong-wong padha weruh kanistané. Lan wong-wong mau diklumpukaké bebarengan ana ing sawijining panggonan kang ing basa Ibrani aran Armageddon. Wahyu 16:12–16.

Kamenangan nglawan kéwan iku yaiku kamenangan amarga mangertèni kanthi bener sapa sejatine kéwan iku. Wacana sing nembe dikutip mau mratélakaké berkah tumrap wong-wong sing padha waspada lan njaga sandhangané, nanging nalika wewelak kaping nem, lawanging wekdal sih-rahmat wis katutup kanthi sampurna kanggo sakèhé manungsa. Nalika Mikhaèl jumeneng, wekdal sih-rahmat tumrap manungsa katutup, banjur pitu wewelak pungkasan kauncalakaké. Ora ana cara kanggo ngganti sandhangan sawisé wekdal sih-rahmat katutup, nanging ana pepéling sing magepokan karo wewelak kaping nem. Pepéling iku ana gandhèng-cènèngé karo kudu nduwèni pangerten sing bener bab kéwan iku sadurungé wekdal sih-rahmat katutup, lan manawa kowé ora nduwèni pangerten mau, kowé bakal kelangan sandhangan kabenerané Kristus sadurungé wekdal sih-rahmat katutup.

“Wong-wong kang dadi bingung sajroning pangertené bab Sabda, kang gagal nyumurupi tegesé antikristus, mesthi bakal mapanake awaké dhéwé ing sisihé antikristus. Saiki dudu mangsané tumrap kita kanggo nyawiji karo donya. Daniel lagi ngadeg ana ing pandumané lan ing panggonané. Ramalan-ramalané Daniel lan Yohanes kudu dimangertèni. Ramalan-ramalan mau padha nerangake siji lan sijiné. Ramalan-ramalan mau maringi marang donya kayektèn-kayektèn kang saben wong kuduné mangertèni. Ramalan-ramalan iki kudu dadi paseksi ing donya. Lumantar kasampurnané ing dina-dina pungkasan iki, ramalan-ramalan mau bakal nerangake awaké dhéwé.” Kress Collection, 105.

Manawa ana wong ora mangerti manawa antikristus iku kapausan, wong iku bakal pungkasané ana ing sisihé kapausan, utawa kaya sing katulis déning Yohanes, wong iku bakal lumaku tanpa sandhangan lan ngetokaké kawirangané. Entuk kamenangan nglawan kéwan iku tegesé mangerti manawa kéwan iku kakuwasan kapapal, lan samubarang kabèh sing wis kawedharaké bab kakuwasan kapapal. Wong-wong kang oleh kamenangan lan mangerti manawa kapausan iku manungsa duraka, kudu uga mangerti manawa gambar saka kapausan iku nglambangaké prinsip panyawijining gréja lan nagara, kanthi gréja nguwasani sesambungan iku.

Ing kitab Daniel, struktur kéwan galak, yaiku gabungan greja lan nagara, digambaraké minangka panerak karusakan. Panerak iku dosa, lan dosa kang mbentuk kéwan galak kapausan yaiku nalika para raja masrahaké kakuwatané marang panguwasa kapausan. Kanthi mengkono, wong-wong mau nindakaké jina kasukman, yaiku paneraké karusakan miturut Daniel, lan reca tumrap kéwan galak miturut Yokanan.

Kangge nggayuh kamenangan nglawan gambar kepausan yaiku mangertèni lumantar Sabdaning Allah yèn Amérika Sarékat wiwitané mbentuk sesambetan iki, lan ngesahaké iku nalika hukum Minggu sing enggal bakal rawuh, banjur meksa sakabèhing jagad nampa sesambetan sing padha.

Sesambungan antarané gréja lan nagara sing bakal dipaksa ditetepaké ing bumi déning Amerika Sarékat iku dumadi saka pamaréntahan sadonya siji (Perserikatan Bangsa-Bangsa), mlebu ing satunggaling aliansi karo kapausan minangka kakuwatan sing ngendhalèkaké ing tatanan-tatanan iku. Nampa kamenangan nglawan gambaring kéwan iku tegesé mangertèni lumantar Sabdané Allah kang sipaté nabi yèn gambaré kéwan iku makili prekara-prekara iki piyambak.

Ngasilaké kamenangan marang kéwan iku lan marang reca kéwan iku kalebu nampa pangerten bab tandha kakuwasané kéwan iku, yaiku kapausan.

Tandha kewan mau iku ya iku pangreksan dina Minggu kanthi paksaan minangka Sabaté Allah. Kanggo oleh kamenangan nglawan tandha iku, kudu ana pangerten yèn pangibadah dina Minggu iku pangibadah marang srengéngé, lan yèn iku ora kurang saka pangibadah Baal kang kapir. Kamenangan iku uga nyakup kayekten yèn ora ana wong siji waé kang nampa tandha kewan mau nganti tandha iku dipaksakaké marang manungsa.

“Nanging wong-wong Kristen saka generasi-generasi ing jaman kapungkur ngormati dina Minggu, kanthi nganggep manawa kanthi mangkono padha netepi Sabat Kitab Suci; lan sapunika ana wong-wong Kristen sejati ing saben greja, kalebu pasamuwan Katulik Roma uga, sing kanthi jujur precaya manawa dina Minggu iku Sabat sing katetepake déning Allah. Gusti Allah nampani kasetyan ancas lan katulusan atiné ana ing ngarsané Panjenengané. Nanging manawa pangreksa dina Minggu dileksanakake déning hukum, lan jagad iki kaparingi pepadhang bab kuwajiban netepi Sabat sejati, tumuli sapa waé sing nerak dhawuhé Allah kanggo manut marang pranatan sing ora nduwèni wewenang luwih dhuwur tinimbang wewenangé Roma, kanthi mangkono bakal

ngormati kapausan ngungkuli Allah. Wong iku lagi mènèhi pakurmatan marang Roma lan marang kakuwasan sing meksa lembaga sing katetepake déning Roma. Wong iku nyembah kéwan mau lan reca-citrané. Nalika manungsa banjur nampik pranatan sing wis dinyatakake déning Allah minangka tandha wewenangé, lan minangka gatiné ngajèni apa sing dipilih déning Roma dadi pralambang kaluhuran kakuwasané, kanthi mangkono padha bakal nampa tandha kasetyan marang Roma—‘tandha saka kéwan mau.’ Lan durung nganti prakara iki dipasang kanthi cetha ana ing ngarepé wong akèh, sarta padha digawa kanggo milih ing antarané dhawuh-dhawuhé Allah lan dhawuh-dhawuhé manungsa, wong-wong sing tetep ana ing panerak bakal nampa ‘tandha saka kéwan mau.’” *The Great Controversy*, 449.

Wong-wong kang oleh kamenangan ngungkuli kéwan mau, reca kéwan mau, lan tandha saka kéwan mau, uga kudu oleh kamenangan ngungkuli cacahé asmane. Ing jaman sajarah nalika sundel Tirus durung dilalèkaké, jagad Protestan mangertèni yèn kepausan iku antikristus. Wong-wong mau mangertèni yèn Paulus wis netepaké kepausan minangka “si duraka iku,” “manungsa dosa,” “rahasyane piala,” lan “anaking karusakan; kang nentang lan ngluhuraké awaké dhéwé ngungkuli sakèhé kang sinebut Allah, utawa kang disembah; satemah dhèwèké, kaya dene Allah, lenggah ana ing Pedalemané Allah, nduduhaké awaké dhéwé yèn dhèwèké iku Allah.” Nanging saiki sundel gedhé saka Tirus wis dilalèkaké.

Ing jaman-jaman biyèn ana manéka warna panganggon isopsephy, utawa gematria, kang nduduhaké yèn angka “666” sacara simbolis makili kapausan. Salah sawijining tuladha klasik saka prakara iki yaiku yèn ing mitra paus tinulisan tembung-tembung Vicarius Filii Dei. Vicarius Filii Dei, kang tegesé “Wakil Putraning Allah”, lan mulané nyandhak marang pangakoné yèn dhèwèké lenggah ing Pedalemané Allah, ngakoni dhiri dadi Allah. Aksara-aksara Latin saka Vicarius Filii Dei padha karo cacah nem atus sawidak nem.

Kéwan iku, yaiku kakuwasan kapapaan, kacirèkaké déning cacahé, lan cacahé iku “666,” nanging manungsa dosa nampa tatu sing matèni ing taun 1798, lan wis dilalèkaké. Ing dina-dina pungkasan tatu sing matèni iku bakal mari, lan warasing tatu sing matèni iku nandhakaké yèn Amérikah Sarékat luwih dhisik mbentuk gambar tumrap kéwan iku ing nagarané dhéwé, banjur meksa jagad nindakaké kang padha.

Citra kéwan galak donya iku sekaligus duwé sipat rangkep lan telu. Sacara profètis, iku rangkep, amarga kawangun saka gabungan gréja lan nagara; nanging uga telu, amarga kawangun saka naga, kéwan galak, lan nabi palsu. Nalika pakumpulan telu saka kakuwatan-kakuwatan iku dhéwé, sing bakal nuntun donya menyang Armagedon, wis kawangun, pakumpulan mau bakal dadi kéwan galak, yaiku karajan kaping wolu sing asalé saka pitu, lan uga bakal dadi pakumpulan telu saka karajan kaping nem. Cacahing asmane kéwan galak ing dina-dina pungkasan maneh yaiku “666,” amarga iku nglambangaké telung karajan sing saben-saben dadi pérangan saka karajan kaping nem.

Kanggo ndarbeni kamenangan nglawan kéwan buas iku, reca gambaré, tandhané, lan angka jenengé, yaiku mangertèni cangkriman manawa “kang kaping wolu iku asalé saka kang pitu”, kang dadi wewadi saka Daniel loro, kang diprayogakaké déning Daniel supaya

dimangertèni. Iki minangka sawijining unsur saka Wahyu Yesus Kristus sing dibukak segelé sakdurungé mangsa pamariksaan katutup, awit kaya kang dipangandikakaké déning Yohanes, “wektuné wis cedhak.” Mulané, wong-wong kang oleh kamenangan iku dipralambangaké kaya ana bebarengan karo para malaékat kang nyirnakaké wewelak-wewelak, amarga padha oleh kamenangan iku, utawa pangerten kenabian kang perlu, pas sadurungé mangsa pamariksaan katutup.

Wong-wong kang mangertos bilih Wahyu Yesus Kristus punika kabikak sesedhak sadèrèngipun wekdal kasempataning sih-rahmat katutup, lan bilih angka “666” punika minangka salah satunggaling unsur saking wahyu punika, boten badhé kèliwat nyumurupi bilih sesanti ing Yézkiel pasal wolu dipunwiwiti ing dinten kaping gangsal (ingkang dados dinten sadèrèngipun dinten kaping enem), ing wulan kaping enem taun kaping enem. Ing pungkasaning pasal wolu, cacahipun gangsal likur tiyang sami sujud nyembah dhateng srengéngé, lan pasal sanga mratélakakên sinten kemawon ingkang nampi segelipun Gusti Allah.

Konteks sesanti punika inggih tandhaing kéwan galak lan meteraining Allah, lan sesanti punika kabikak sakderengipun mangsa sih-rahmat katutup ing wekdal angger-angger Minggu, kados dipratandhakaken déning angka “666.” Nanging katutuping mangsa sih-rahmat ingkang dipunwastani dumados ing wekdal angger-angger Minggu ing Amérikah Sarékat punika, sanès katutuping mangsa sih-rahmating manungsa kabèh, nanging namung katutuping mangsa sih-rahmat tumrap para Adventis Dina Kapitu.

Paningal punika dipratandhakaken kadadosan wonten ing Yerusalem, ingkang dados pralambang pasamuwan Advent Dina Kapitu. Nalika angger-angger Minggu katetepaken wonten ing Amérika Sarékat, Adventis Dina Kapitu dados satunggal-satunggalipun golongan ingkang, ing wekdal lan panggènan punika piyambak, kaanggep tanggel jawab dhateng pepadhang bab Sabat.

“Saupama pepadhanging kayekten wis kaparingake marang kowé, mbabaraké dina Sabat saka pepakon kaping papat, lan nedahaké manawa ing Sabdaning Allah ora ana dhasar babar pisan kanggo ngurmati dina Minggu, nanging kowé isih tetep ngugemi sabat palsu mau, lan ora gelem nucèkaké Sabat kang déning Allah sinebut ‘dina-Ku kang suci,’ kowé nampa tengering kéwan mau. Kapan prakara iki kelakon?—Nalika kowé manut marang pranatan kang mrentah kowé supaya leren saka pagawean ing dina Minggu lan nyembah marang Allah, sanadyan kowé ngerti yèn ora ana tembung siji waé ing Kitab Suci kang nuduhaké manawa dina Minggu iku liya saka dina pagawean lumrah, kowé sarujuk nampa tengering kéwan mau, lan nampik segeling Allah. Saupama kita nampa tenger iki ing bathuk kita utawa ing tangan kita, paukuman-paukuman kang wis kaucapaké marang wong-wong kang ora manut mesthi tumiba marang kita. Nanging segeling Allah kang gesang katetepaké marang wong-wong kang kanthi ati-nurani njaga Sabaté Pangéran.” Review and Herald, April 27, 1911.

Pangentènan ing Yehezkiel wiwit bab wolu nganti bab sewelas nandhakaké sajarah kang ndhisiki pungkasané mangsa kasempatan sih-rahmat tumrap Yerusalem. Iku kagambar

dumadi mung sedina sadurungé angka “666” teka, lan bab wolu nandhakaké pambrontakan kang saya ngrembaka ana ing njero Yerusalem, kang pungkasane nganti para pemimpiné sujud marang srengéngé, mula padha nampani tandhaing kéwan galak.

Bab sanga nggambarake sawijining malaekat lumaku ngliwati Yerusalem (mangkono nandhakaké anané sawijining kamajengan), lan masang segel marang siji golongan sadurungé para malaekat pangrusak sing sawisé iku matèni kabèh wong sing ora nduwèni segel mau. Loro-loroné bab iku nggambarake sawijining sajarah kang lumaku maju sing nuntun marang angger-angger Minggu, nalika siji golongan sujud marang srengéngé, lan golongan liyané nampa segelé Gusti Allah. Wong-wong duraka banjur disingkiraké saka Yerusalem, awit angger-angger Minggu misahaké wong duraka lan wong wicaksana.

Panyegelan kang dipratelakaké ing Yehezkiel bab sanga iku padha karo panyegelan kang dipratelakaké ing Wahyu bab pitu.

“Manawa pemandhangan kaya mangkene bakal kelakon, ukuman-ukuman kang nggegirisi mengkono tumrap jagad kang kebak kaluputan, ing endi papan pangungsèn tumrap umaté Allah? Kepriyé wong-wong mau bakal dilindhungi nganti bebenduning Allah wis liwati? Yokanan nyumurupi unsur-unsur alam—lindhu, prahara, lan pasulayan pulitik—kang digambarake minangka dicekel déning patang malaékat. Angin-angin iki katindakaké ana ing sangisoré pangendhali nganti Allah maringi pangandika supaya dipedhot. Ana ing kono katentreman pasamuwané Allah. Para malaékaté Allah nindakaké dhawuhé Panjenengané, nyegah angin-angin bumi, supaya angin-angin iku aja nganti nyebul ing bumi, utawa ing segara, utawa marang wit siji waé, nganti para abdiné Allah kaséglakaké ing bathuké. Malaékat kang rosa katon mungguh saka wetan (utawa panggonan srengéngé njedhul). Malaékat kang paling rosa iki nyekel ing astané segel saka Allah kang gesang, utawa saka Panjenengané piyambak kang mung siji-sijiné bisa maringi urip, kang bisa nulis ing bathuk tandha utawa prasasti, marang sapa kalanggengan, urip langgeng, bakal kaparingaké. Iku swarané malaékat kang paling dhuwur iki kang nduwèni wewenang kanggo dhawuh marang patang malaékat supaya nahan patang angin mau nganti pakaryan iki kasampurnakaké, lan nganti dhèwèké maringi dhawuh supaya angin-angin mau dililani metu.”

“Wong-wong kang ngalahake jagad, daging, lan Iblis, bakal dadi wong-wong kang kaparingi sih, kang bakal nampa meterai saka Gusti Allah kang gesang. Wong-wong kang tangane ora resik, kang atine ora suci, ora bakal nduwèni meterai saka Gusti Allah kang gesang. Wong-wong kang ngrancang dosa lan nindakaké dosa iku bakal kapénggok tanpa kapirsanan. Mung wong-wong kang, ing wataké ana ing ngarsané Gusti Allah, ngisi papané wong-wong kang padha mratobat lan ngakoni dosa-dosané ing Dina Pangruwating Dosa anti-tipikal kang agung, bakal diakoni lan diwènèhi pratandha minangka wong-wong kang pantès nampa pangayomané Gusti Allah. Asma-asma wong-wong kang kanthi teguh nyawang, ngentèni, lan waspada marang rawuhipun Juru Slameté—kanthi luwih sregep lan luwih ngarep-arep tinimbang wong-wong kang ngentèni ésuk—bakal kaetung bebarengan karo wong-wong kang dipaterèni meterai. Wong-wong kang, sanajan kabèh pepadhanging kayektèn madhangji jiwané, kuduné

nduwèni pakaryan kang cocog karo pracaya kang wis diakoni, nanging kasengsem déning dosa, ngedegaké brahala ing atiné, ngrusak jiwané ana ing ngarsané Gusti Allah, lan najisaké wong-wong kang padha nyawiji karo wong-wong mau ana ing dosa, bakal kabusak asmané saka kitab kauripan, lan ditilar ana ing pepeteng tengah wengi, tanpa lenga ing pialané bebarengan karo damar-damarané. ‘Nanging marang kowé kang wedi marang Asma-Ku bakal mlethek Surya Kabeneran mawa kasarasan ana ing swiwine.’”

“Panyegelan para abdiné Allah punika sami kaliyan ingkang kapirsakaken dhateng Ézékiel wonten ing sesanti. Yohanes ugi sampun dados seksi tumrap pamedharan ingkang nggegirisi sanget punika. Piyambakipun ningali seganten lan ombak-ombakipun ngaur, lan manahipun manungsa ambruk awit saking ajrih. Piyambakipun nyekseni bumi kegingisir, lan pasamuwan-pasamuwan dipunangkat mlebet ing satengahing seganten (ingkang sajatosipun saweg kalampahan), toyanipun ngaur lan gumebyar, lan pasamuwan-pasamuwan gonjang-ganjing awit saking gumedhéné. Piyambakipun kaparingi pitedah bab pageblug, sampar, paceklik, lan pejah nalika nindakaken tugasipun ingkang nggegirisi.” Testimonies to Ministers, 445.

Panandhaning sègel tumrap wong satus patang puluh papat ewu ing Wahyu pasal pitu uga kawejahana ing Yehezkiel pasal sanga, lan malaékat kang nandhani sègel iku ya iku malaékat kang paling kuwasa, kang minggah saka wetan. Wong-wong kang kasirnakake, kang asmane kaapus saka kitab kauripan, kawejahana minangka wong-wong kang “ora nduwèni lenga ing padhaning prau karo damaré.” Rong golongan ing wahyu Yehezkiel pasal wolu nganti sewelas iku yaiku para prawan wicaksana lan para prawan bodho ing Matius rong puluh lima, lan mulane padha iku wong-wong Adventis.

“Pasemon bab sepuluh prawan ing Matius 25 uga nggambarake pengalaman umat Advent.” The Great Controversy, 393.

Ibu White kanthi cetha mratelakaké yèn Yérusalèm ing wahyu Ézékiel iku Adventisme:

“Umat Allah kang sejati, kang ngugemi ing sajroning atiné rohing pakaryané Gusti lan kawilujengané jiwa-jiwa, bakal tansah nyawang dosa manut sipaté kang satemené, yaiku minangka dosa. Wong-wong mau bakal tansah ngadeg ana ing sisih tumindak kang setya lan blaka tumrap dosa-dosa kang gampang ngrepekake umat Allah. Mligi ana ing pakaryan pungkasan kanggo pasamuwan, ing wektu panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu kang bakal ngadeg tanpa cacad ana ing ngarsané dhampar Allah, wong-wong mau bakal ngrasa kanthi jero banget kaluputan-kaluputané umat kang ngakoni dadi kagungané Allah. Bab iki kaandharake kanthi cetha lan kuwat liwat perlambangé nabi bab pakaryan pungkasan miturut gambaran para priya kang saben-saben nyekel gegaman pambédhil ing tangane. Ing antarané wong-wong mau ana siji priya kang kasandhang mori lena, lan ana pot tinta panulis ana ing lambungé. ‘Lan Pangéran ngandika marang dhèwèké, Lumakua ana ing satengahé kutha, ana ing satengahé Yérusalèm, lan paringana tandha ing bathuké para priya kang nggresah lan nangis marga saka sakehing piala nistha kang katindakaké ana ing satengahé kono.’” Testimonies, volume 3, 266.

Wahyu ing Yehezkiel bab wolu nganti sewelas, kanthi langsung nyandhak sajarah Adventisme tumuju marang lan ing wektu ukum Minggu. Wahyu iku mbedakaké rong golongan para panyembah kang ana ing njero Yerusalem (Adventisme), lan kanthi profetis kagandhèng karo Wahyu Yesus Kristus kang kabukak segelé sakdurungé panuwunaning sih-rahmat katutup, amarga rujukan-rujukan kang kapisané ngandharaké angka “666” ing simbolisme profetis. Kanthi mangkono, iku mratélakaké salah siji saka patang prakara kang kudu dimenangaké déning wong-wong wicaksana ing dina-dina wekasan, lan patang prakara iku dadi pérangan saka pepadhang ngenani kang kaping wolu minangka “saka pitu”. Wahyu limalas uga mratélakaké yèn wong-wong kang oleh kamenangan atas patang aspek simbolis saka kapausan, padha ngidungaké kidungé Musa lan Sang Cempé.

Ing dina iku Yesaya, ing pasal kaping pitulur ngandika manawa para wong mursid ing jaman pungkasan bakal ngidungake kidung bab kebon anggur, yaiku sawijining kidung kang diidungake déning Sang Cempen nalika Panjenengane lumampah ana ing satengahing manungsa, kang nandhani sawijining umat pilihan kang lagi diliwati nalika umat pilihan anyar lagi dipilih. Kidung iku diidungake déning “para wicaksana” ing jaman pungkasan sajroning panyegelan Yehezkiel sangang lan Wahyu pitu. Wahyu Yehezkiel ing pasal wolu nganti sewelas iku minangka bagean saka kidung iku piyambak.

Kita badhé nerusaké panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Umat Allah kang sajati, kang ngugemi rohing pakaryané Gusti lan kaslametaning jiwa ana ing sajroning atiné, bakal tansah mirsani dosa ing wataké kang sejati, yaiku minangka dosa tenan. Wong-wong mau bakal tansah mapan ana ing sisihing tumindak kang setya lan blaka tumrap dosa-dosa kang gampang nyandhung umat Allah. Mligi ing pakaryan panutup tumrap pasamuwan, ing wektu panyegelané wong satus patang puluh papat ewu kang bakal jumeneng tanpa cacad ana ing ngarsané dhampar Allah, wong-wong mau bakal ngrasa kanthi banget jeroné pialan-pialaning umat Allah kang ngakoni iman. Iki dipratelakaké kanthi cetha déning pepindhané nabi ngenani pakaryan pungkasan ana ing sangisoring pralambang wong-wong lanang kang saben-saben nyekel gegaman pambédhil ing tangané. Ana siji wong ana ing antarané wong-wong mau kang ngagem mori linen, karo guci mangsié juru tulis ana ing sisihé. ‘Lan Pangéran ngandika marang dhèwèké: Lumakua ana ing tengahing kutha, ana ing tengahing Yerusalem, lan wènèhana tandha ing bathuké para wong kang nggresah lan nangis amarga sakehé pangawulan nistha kang katindakaké ana ing tengahé.’”

“Sapa kang ngadeg ana ing patuladhaning pamrayoganing Allah ing wektu iki? Apa iku wong-wong kang sajatine ngapura kaluputan ana ing antarané umat Allah kang ngakoni pracaya, lan kang nggrundel ana ing sajroning atiné, yèn ora kanthi terang-terangan, marang wong-wong kang arep ngrasani dosa? Apa iku wong-wong kang ngadeg nentang marang wong-wong mau lan melu ngrasa karo wong-wong kang nindakaké kaluputan? Ora, babar pisan! Kajaba yèn padha mratobat, lan ninggal pakaryaning Iblis ing nindhes wong-wong kang ngemot bebaning pakaryan lan ing nyengkuyung tangané para wong dosa ing Sion, wong-wong mau ora bakal tau nampani tandha saka pangujuning panyegeling Allah. Wong-wong mau bakal tiba ing karusakan umumé para duraka, kang

dilambangaké déning pakaryané lima wong kang nggawa gegaman pambantaian. Titenana titik iki kanthi temen: Wong-wong kang nampani tandha kayektèn kang murni, kang katindakake ana ing wong-wong mau déning kakuwatané Roh Suci, kang dilambangaké déning tandha saka wong kang ngagem lénen, yaiku wong-wong ‘kang nggresah lan kang nguwuh-uwuh marga saka sakehé kanisthan kang katindakaké’ ing pasamuwan. Katresnané marang kasucèn lan marang pakurmatan sarta kamulyané Allah mangkono gedhéné, lan pamirsané marang kaluwihaning dosané dosa cetha banget, satemah wong-wong mau dilambangaké kaya ana ing sangsara batin, malah nganti nggresah lan nguwuh-uwuh. Wacanen pasal kaping sanga saka Kitab Yehezkiel.”

“Nanging pambantaian umum tumrap sakehing wong kang ora kanthi mangkono nyumurupi prabédan kang amba antarané dosa lan kabeneran, lan ora ngrasa kaya wong-wong kang ngadeg ana ing pasamuwaning pitutur Allah lan nampani tandha, katerangaké ana ing dhawuh marang wong lima kang nggawa gaman pambantaian: ‘Padha lumakua ing burié lumantar kutha, lan pethuka: mripatmu aja melasi, lan aja padha welas asih: patenana nganti tumpes wong tuwa lan wong enom, para prawan, bocah-bocah cilik, lan para wanita: nanging aja nyedhaki siji waé wong kang ana tandhané; lan wiwitana ana ing pasucèn-Ku.’” Testimonies, jilid 3, 266, 267.